

Profizmus az ügyfelek kiszolgálásában

FALÉPCSŐ, AKÁR A NYÍLÓ VIRÁG

Teimel Alexandra

Őszintén bevallom, szorongás kerített hatalmába, amikor a szerkesztőnk az e havi témáinkról beszélt. Fókuszban a lépcső. Rögtön egy közelmúltbeli, kellemetlen élmény jutott eszembe, amikor nagy sietségemben egy fok helyett kettőt léptem volna és a korlát nélküli, ultramodern, sima felületű lépcsőről úgy hulltam alá, akár egy száraz falevél, csak éppen hamarabb, kevésbé nőiesen értem földet. Meg aztán a csöppnyi fantáziával megáldott ember lányának a lépcsőzetről első körben mi is jutna eszébe? Ódon kastélyok, kísértetjárta, kidőlni készülő, rozsdamarta kapaszkodóval ellátott, mélybe vezető grádicsok, vagy nyikorgó hangot adó, szüette falépcsők valamiféle vidéki kúriában. Esetleg 200 éves iskolák szebb napokat látott, elkopott, balesetveszélyes kő, vagy lakótelepi „felhőkarcolók” mart betonfeljárói. De miután lehetőségem volt Chris Izinggel beszélgetni, hamar ráébredtem, hogy létezik egy „lépcső-csodavilág”, amelyet nagy hozzáértéssel, kitartó munkával és szorgalommal, szívvel-lélekkel meg lehet teremteni.

– Akár egy nyíló virág, ez jutott először eszembe, amikor az egyik munkájának a fotója a kezembe került. Mindig is egyedi lépcsőkészítő szeretett volna lenni? – kérdezem a magyar származású, jelenleg Angliában élő asztalos szakembert.

– Eredetileg Budapesten famintakészítő voltam. Édesapám tanácsára választottam ezt, mert hát 13–14 évesen kellett akkoriban (és ma is) szakmát választani. Nem tanultam bútorkészítést, így a svéd, jól ismert bútórúháznál konyharészlegén kellett először szét néznie ötletekért, meg a szabványos méretek miatt az első önálló munkám előtt. Aztán lehetőségem volt eltölteni néhány évet a Közel-Keleten, főleg hollandoktól tanultam, de a mai napig elolvasok minden szakmai cikket, könyvet, ami elém kerül. Nemrég újra beültem az iskolapadba és angolból is leérettségiztem.

– Mikor költöztek Angliába és miért pont ez volt az úti cél?

”

Eredetileg Budapesten famintakészítő voltam. Édesapám tanácsára választottam ezt, mert hát 13–14 évesen kellett akkoriban (és ma is) szakmát választani.

– A családommal – két lányommal és feleségemmel – tíz évvel ezelőtt érkeztünk meg, „középföldén” telepedtünk le. Merész döntés volt mindenféle háttér, ismeretség és pénz nélkül belevágni, az biztos. Kedvesen, olyan igazi, felszínes angol barátságossággal fogadtak bennünket. De hamar tudtam intézni mindent, mert itt a lehetőség mindenre adott és kevésbé bürokratikus a rendszer, mint Magyarországon. Könnyebb az indulás, ha az emberben ott a kellő kitartás, és ha tudás is van mellé, akkor rövid időn belül tud rendesen keresni. Péntek délután feladtam 50 állás kereső e-mailt, és szombaton már két ajánlatot is kaptam. Mint annyiszor, jókor voltam, jó helyen. Az első műhelyben, ahol vendég szerepel-

tem, nem volt vastagsági gyalugép. Minden keresztmetszetet egy öreg Weinig 4 fejessel munkáltak meg, ezért nem volt ritka a 40–50 mm-es íveltség a hosszabb alkatrészekben. Érdeklődtem a helyi kollégánál, hogy is lehetne ezt szépen síkba összeragasztani. Megmutatta és ott, akkor percek alatt éveket okosodtam. Megkente a tölgyfát (talán csak egy oldalon ragasztóval), majd felugrott a gyalupad tetejére, beletaposott a bakancsával a kiálló pallóba, aztán felhelyezték a szorítókat. Ezért nem vállaltam ott a kihívásokat, 40 évesen már öregnek éreztem magam, hogy szakbarbárokkal küzdjek. Olyan helyen szerettem volna letelepedni, ahol békén hagynak, vállalkozni és boldogulni tudok. Egy „álmos” kisvárosban élünk, de jól érezzük magunkat. Eleinte sokan kérdezték, hogy nem hiányzik a magyar koszt? Én meg csak azt feleltem: ugyanaz a feleségem, magyar ízek, magyar ételek, szóval nem hiányzik semmi sem. De nem tekintettem soha véglegesnek az elköltözést, most is vágyom egy klasszikus angol stílust ajánló bútorszalonn Budapesten, vagy akár egy lépcső-bemutatóterem Münchenben.

– *Miért pont a lépcső a fő profilja?*

– Azért, mert varázslatos. Igazi térbeli termék. Áldás, ha jól elkészített, de pokoli, ha nem. Hosszú a tanulási folyamat, 5–8–10 év, de kisebb a konkurencia is.

– *Hogyan zajlik a munka menete, és a biztonság szempontjából mi mindenre kell odafigyelni?*

– A pontos helyszíni felmérés és a jó terv a kiváló lépcső alappillére. Minden munkához készül számítógépes látványterv és valós méretű felületi rajz. A fát fűrészeljük, gyaluljuk, ragasztjuk, csiszoljuk hagyományos módon. Itt lehetőségem volt megvásárolni a legmodernebb gépeket, amelyeket Magyarországon dolgozó vállalkozóként csak magazinokban nézegethettem. A spirálkések szinte meghámozzák a fát, elég excenter-csiszolóval megcsiszolni a felületet olajozás előtt. Század mm pontosan tudok marni, és profi az elszívás is. Azt gondolom, hogy aki mindig használja a biztonsági berendezéseket, előtölöt, segédfát, szemüveget, azt ritkán éri nagy meglepetés. De sose bízzuk el magunkat, mert a legtapasztaltabb szakembert is érheti baleset. Tavaly odacsíptem az ujjam egy fémlétra közé, és egy rétegelt lemez

is hasba vágott fűrészelés közben. Igen, egy darabnál is fel kell tenni a hasítóéket a körfűrészlap mögé, mert megszorulhat, és bizony visszárúg.

– *Milyen fafajtával dolgozik szívesen? Alkalmaz más anyagokat is?*

– Az amerikai fekete dió a nagy kedvenc, könnyű megmunkálni, jól ragasztható. A kőris szeretem a mély erezete, természetes világos

”

A pontos helyszíni felmérés és a jó terv a kiváló lépcső alappillére. Minden munkához készül számítógépes látványterv és valós méretű felülnézeti rajz.

színe és keménysége miatt. Ideális lépcsőalapanyag és olcsóbb is, mint a tölgy. Szoktunk üveget vagy fémpálcákat, kovácsoltvas rudakat használni a korlátmezőhöz, de őszintén szólva nem nagyon szeretem, mert csökkenti a profítot és bonyolítja a gyártást.

– Egy lépcső tervezésénél, készítésénél gondolom nagyon fontos, mekkora hely áll rendelkezésre. Könnyen együttműködnek az ügyfelekkel és az építésszel?

– Sajnos az építésszel és a kivitelezők nem kényeztetnek el minket. Jó részük teljesen amatőr, azt kell mondjam, dilettáns. Itt, Angliában az építési előírások Viktória királynő óta alig változtak. Az új építésű házak hőtechnikai előírásait növelték ugyan, de most is csak minimális helyet hagynak a lépcsőnek. A legtöbb ilyen „létra” még mindig 42 fokos emelkedésű, így például 210 mm fellépéshez 233 mm belépési mélység tartozhat, de megengedett a maximum 220 mm is. Az angol tradíció erősebb a józan észnél, a hagyomány fontosabb, mint a praktikum vagy a használhatóság. Viszont a lépcsőfok alsó ékelése nagyon nagy ötlet. Ebben az esetben egy 4–5 fokos faék ragasztóval van beütve az ék alakúra kimart fészekbe. Megkönnyíti a helyszíni szerelést,

főleg szűk környezetben. Sajnos ez csak zárt rugdosó lemezzel ellátott lépcsőnél alkalmazható, és burkolni is kell a szerkezetet alulról gipszkartonnal vagy falemezzel. A nyitott lépcsőt nem is lehet elfogadtatni, mert 100 mm-nél nem lehet nagyobb rés a fokok alatt és az oszlopok között sem. A lépcsők helyét egyre kisebb területre helyezik. A lakások általában 70–80 négyzetméteresek, a hálók, a fürdők többnyire az emeleten vannak, ahova többször is fel kell menni naponta. Az építésszel meg nem foglalkoznak ezzel a problémával, mert óriási a lakáshiány és bármit el lehet adni. Mi mindenesetre törekszünk arra, hogy 39–40 fokos lépcsőket gyártunk, próbáljuk növelni a fordulókat. Ívelt, „banán alakú” lépcsősor, majd minden lépcsőfok egyforma, megszakítás nélküli korláttal – az az igazi, ahol sötétben is biztonságosan le lehet menni. Kizárólag keményviasz olajat használunk felületkezelésre. Abból egy réteg még a műhelyben rákerül a fára, ami csökkenti annak a veszélyét, hogy beszippantja a környezetből a nedvességet, akár egy szivacs. A legfontosabb szempont pedig a jó járásminőség, minden más csak azután következhet. A legnagyobb sikerélmény számomra az, ha ki tudom találni, milyen stílusnak, formának örül az ügyfél. Ha tudunk valami egyedit, ötleteset

ajánlani. Ilyenkor persze magam ellen is dolgozok, mert egy pennyvel sem akarnak többet fizetni a komplex, egyedi dizájnért és kivitelezésért. (Akkor is, ha ez egy nagyon gazdag, tőkeerős ország, nagyon sok jómódú emberrel.)

– Mi a legfontosabb, amikor felkeresik az ügyfelek?

”

Itt, Angliában az építési előírások Viktória királynő óta alig változtak. Az új építésű házak hőtechnikai előírásait növelték ugyan, de most is csak minimális helyet hagynak a lépcsőnek.

– Tiszta legyen a műhely és a vécé. Komolyan mondom, nem viccellek. Sokszor 3–4 órát is utaznak hozzám és általában az a második kérdés, hogy hol lehet pisilni. Mindez azonban nem probléma, hiszen a 300 négyzetméteres, 5,5 méter belmagasságú, istállóból kialakított műhelyem – ami egy farmon található – mindenben rendelkezésre áll.

– *Előfordult, hogy valakit lebeszélte az elképzeléséről?*

– Még Magyarországon, igen. Veres-egyházon akartak egy nagy betonlépcsőt burkolni fával. Javasoltam a lebontást, mert nagyon rosszul volt kiosztva. Nem igazán örültek neki,

de aztán mégis meggyőztem őket és kaptak egy szép, jól járható mahagónilépcsőt helyette.

– *Melyik volt a legextrémebb hely, ahová terveznie kellett?*

– A kisebb az mindig nehezebb. Egy idős házaspár lefelé, a pince irányába építkezett. Az alaprajz szerint nem jött ki a fejmagasság. Szabadkoztak, ne aggódjak, ez nekik lesz csak, nem kell problémáznia az építési előírások miatt sem. Amikor felmértem a helyszínen, s találkoztunk, kiderült, hogy 145 cm-nél alacsonyabbak mindketten. Magam épp csak 170 cm vagyok. A földém széle vagy 15-

ször leverte a sapkátam, a kollégám meg szinte elhagyta a fejét, mire leszereltük...

– *Gondolom, olyan munka is akad, amire nagyon büszke, amit szívesen kiemelne a többi közül.*

– Talán a második angliai megbízásom, ami olyan anyagi siker volt, hogy a haszon feléből vettem egy teherautót, befizettem az előleget, és munkába állítottam egy kombinált gyalugépet és egy körfűrészmarót. Hozattam egy rakat tölgyfát Magyarországról és kibéreltem egy műhelyt a közeli ipari parkban. Mindezt önerőből kb. 6–8 hét alatt.

– *Dolgozott esetleg régi, kísérteties épületben?*

– A legöregebb ház, ahol dolgoztunk, a budai vár aljában, a Hunyadi János utcában volt. Ott nem találkoztunk kísértettel, de nem is hiányzott.

– *Az ön házában van lépcső?*

– Igen, de nem szeretek magamnak a saját házamon dolgozni. Még szerszámokat sem tartok otthon, nehogy a feleségem kitalálja a hétvégi programomat. Természetesen ívelt lépcsőm van. Magyarországról hoztam magammal jávorfát, de a korlát egy kis maradék diófából lett hajlítva. Hengeres oszlopai vannak, amit egy kisgyerek is át tud fogni, így már a kisfiam is biztonsággal használhatta, amikor felért a keze a 92 cm magas korlátig.

– *Érdekli a gyerekeit a szakma?*

Száívesen ellesnek egy-két dolgot az apától?

– A lányaim – akik már majdnem felnőttek, 17, 19 évesek – nyilván más módon érdeklődnek. A minap voltunk a NEC építőipari és lakberendezési vásáron, ahol az Artjoinei is kiállított. A lányok készítették a prospektusokat, hoszteszkedtek. Rendes fizetést kaptak, s nagyon büszke voltam rájuk, ahogy tájékoztatták az ügyfeleket, megszólították a leendő partnereket. A nagyobbik a birminghami egyetemen angol irodalmat tanul. Megbízható, fegyelmezett,

szorgalmas, és már most is tanít.

Még ki kell találnom, hogyan tudnám a családi cégre felhívni a figyelmét. A kisebbik középiskolás, a klasszikus történelem és a businesztárgyak nagyon érdeklik. Nem tudja még, de neki is szeretnék szerepet osztani, ha hajlandó lesz rá, mert briliáns ötletei vannak. A 7 éves kisfiam még általános iskolás, de már most úgy tűnik, nem lesz gond a fát, az asztaloskodást megszerettetni vele. Egy biztos: én azt mondanám a fiataloknak, hogy tanuljanak nyelveket, olvassanak sokat, lássanak világot, utazzanak, aztán kéredezzenek be

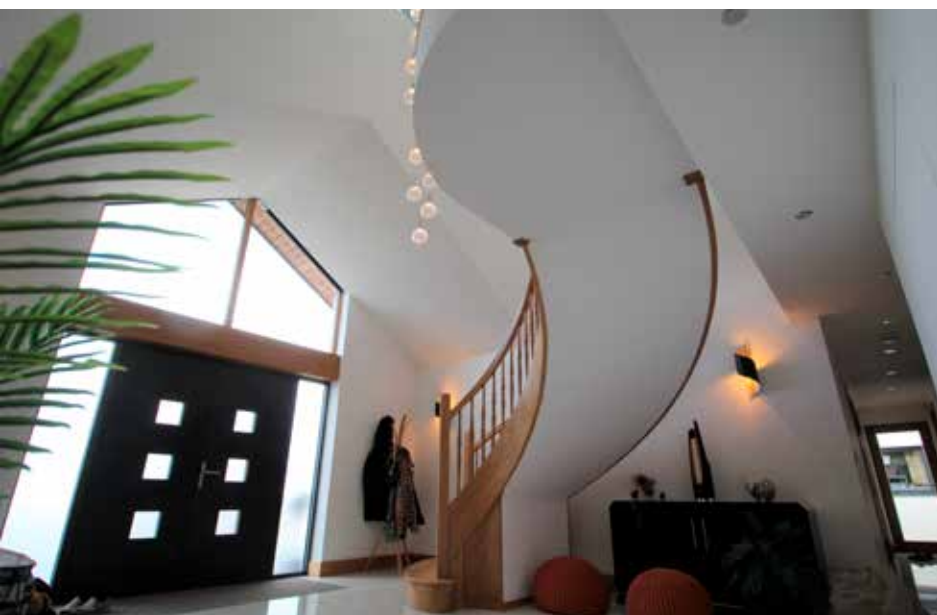
egy profi műhelybe és figyeljenek.

Akkor van esély e szakma színvonalas elsajátításához.

– *Apropó, profizmus.*

– Igen. Vállalkozóként talán az a legfontosabb, hogy nem adom fel a reménytelen helyzeteket. Igyekszem a legtöbbet adni az ügyfélnek a pénzéért, őszintén keresem a legjobb műszaki megoldást. Megpróbálok felkészülni a legrosszabb eshetőségre. Volt, hogy repülőgép-balesetben meghalt a megbízóm, máskor meg perrel fenyegettek mondvacsinált in-

dokkal, hibás teljesítés miatt, de megoldottam. Sokat teszek érte, hogy ne a vakszerencsében bízzak, de el kell ismernem, hogy alapvetően mázlista vagyok. Egy „gépő-

rült”, aki az utolsó fillérjén is képes szerszámot venni. Mint a minap egy sorozatfűrőt, vágytam rá, hogy útban legyen...
– És vajon mit tartogat a jövő?

– Sokat változott a világ az elmúlt 4–5 évben és sajnos nem jó irányba. Most lettem 50 éves, még 18 év van a nyugdíjig. Már velünk van édesapám is, aki 78 évesen is jó egészségnek örvend és szívesen elkísér egy-egy hosszabb útra, közben szóval tart, nehogy elaludjak, nagy ország ez. De szeretnék valami változást. Talán eltölteni megint 1–2 évet a Közel-Keleten, vagy visszatérni Magyarországra és belekezdeni valami más tevékenységbe. Nekem már egy jó marketinges kellene, mert néha úgy érzem, elfogytak az ötleteim. A termékek bonyolultak, néha alig tudjuk követni, és évekig is tarthat, mire egy-egy tervtől eljutunk a megvalósításig. Idegeskedünk. Azt gondolom, nem csak a pénzről szól az élet és már úgy látom, nem szabad ennyire egy dologra specializálódni. Bár én tudok a fával bánni,

”

Vállalkozóként talán az a legfontosabb, hogy nem adom fel a reménytelen helyzeteket. Igyekszem a legtöbbet adni az ügyfélnek a pénzéért, őszintén keresem a legjobb műszaki megoldást.

bármit elkészítek, ha kell. Szívesen segítek másoknak, tanácsot adok online, vagy akár személyesen. És az sem mellékes, hogy európai útlevellem van, tehát mobilis vagyok, külföldön is szinte bárhol dolgozhatok. De még keresem az irányt és bízom benne, hogy a jó szerencse, ami eddig mindig mellém szegődött, ezután is elkísér. ■

Art Joiner
Kitchens, doors & stairs